

28.9.2012

COMUNICARE CĂTRE MEMBRI

Ref.: Petiția nr. 0042/2012, adresată de Jacek Kuzma, de cetățenie poloneză, privind presupusa neglijență de care a dat dovadă justiția poloneză în tratarea cazului său și, implicit, încălcarea dreptului UE

1. Rezumatul petiției

Petiționarul consideră că a fost victima neglijenței justiției poloneze în tratarea cazului său referitor la punerea în aplicare a Directivei privind timpul de lucru și plata salariilor restante. Acesta face trimitere la hotărârea Curții în cauza C-173/03 (Răspunderea contractuală a statelor membre – Daune cauzate persoanelor fizice prin încălcări ale dreptului comunitar imputabile unei instanțe naționale care judecă în ultimă instanță – Limitare, de către legiuitorul național, a răspunderii statului numai la cazurile de dol sau de culpă gravă comise de către judecător – Excluderea oricărei răspunderi pentru interpretarea normelor de drept și pentru aprecierea elementelor de fapt și a probelor efectuată în cadrul exercitării activității jurisdicționale). Petiționarul și-a prezentat deja cazul, fără succes, la Curtea Europeană a Drepturilor Omului și, întrucât acesta consideră că hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza menționată anterior se poate aplica și în cazul său, acesta solicită Parlamentului European să intervină.

2. Admisibilitate

Declarată admisibilă la 27 aprilie 2012. Comisia a fost invitată să furnizeze informații [articolul 202 alineatul (6) din Regulamentul de procedură].

3. Răspunsul Comisiei, primit la 28 septembrie 2012

Petiționarul a fost desemnat administratorul (*zarzadca komisaryczny*) unei entități publice aflate în stare de insolvență, care în cele din urmă a fost declarată falimentară. În cursul procedurii de faliment salariile petiționarului au fost clasificate ca aparținând celei de-a șasea

clase a debitorilor prioritare și, în cele din urmă, nu i-au fost acordate din patrimoniul falitului. Petiționarul a contestat această decizie în fața instanțelor poloneze, fără succes.

Petiționarul consideră că sistemului de justiție polonez i-a tratat cazul într-un mod neglijent, reclamând că și-a pierdut remunerația din cauza hotărârii instanțelor poloneze. El consideră că instanțele poloneze, prin clasificarea remunerației sale în cea de-a șasea clasă a debitorilor prioritare, au încălcat Convenția Europeană a Drepturilor Omului (CEDO), în special dreptul la proprietate, precum și dreptul la o cale de atac efectivă.

Acesta a depus o reclamație la Curtea de la Strasbourg, dar reclamația sa a fost respinsă de Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

În petiția sa adresată Parlamentului European acesta susține faptul că instanțele poloneze, inclusiv cea din urmă instanță, au ignorat obligațiile care le revin în temeiul dreptului internațional, și anume CEDO, fapt care a condus la o hotărâre care i-a adus un prejudiciu material. Bazându-se pe hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene (cauzele C-173/2003 *Traghetti del Mediterraneo* și C-224/01 *Köbler*), acesta susține că Polonia ar trebui să fie obligată să îl despăgubească pentru prejudiciul rezultat ca urmare a hotărârii finale a instanței poloneze care a încălcat drepturile sale fundamentale, recunoscute în CEDO și în sistemul juridic al UE.

În hotărârile citate de petiționar Curtea de Justiție a Uniunii Europene recunoaște existența răspunderii unui stat membru pentru o hotărâre judecătorească pronunțată în ultimă instanță în cazul în care hotărârea încalcă norma prevăzută în dreptul UE destinată să confere drepturi persoanelor fizice, caz în care încălcarea este suficient de gravă și în care există o legătură causală directă între încălcare și pierderea sau prejudiciul suferit de persoanele vătămate.

Acest principiu nu poate fi aplicat în cazul prezentat de petiționar, întrucât nu există nicio legătură între hotărâre și dreptul UE.

În temeiul tratatelor care stau la baza Uniunii Europene¹, Uniunea nu are nicio competență generală în domeniul drepturilor fundamentale. În conformitate cu articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TEU), drepturile fundamentale constituie, într-adevăr, principii generale ale dreptului UE. Drepturile fundamentale recunoscute de UE sunt prevăzute în Carta drepturilor fundamentale a UE. Carta este obligatorie din punct de vedere juridic, astfel cum se precizează la articolul 51, pentru instituțiile UE și statele membre ale UE atunci acestea când pun în aplicare dreptul UE. Articolul 6 din TEU prevede în mod clar faptul că dispozițiile Cartei nu extind în niciun fel competențele Uniunii astfel cum sunt recunoscute prin tratat. Prin urmare, pe baza dreptului UE, un stat membru poate fi declarat răspunzător pentru încălcarea drepturilor fundamentale, doar dacă o asemenea încălcare apare în contextul în care statul membru pune în aplicare dreptul UE.

Pe baza informațiilor furnizate, nu reiese faptul că problema la care face referire petiționarul are legătură cu punerea în aplicare a dreptului Uniunii. Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, care stabilește norme comune privind jurisdicția instanțelor, recunoașterea hotărârilor judecătorești și dreptul aplicabil, precum și coordonarea obligatorie a procedurilor deschise în mai multe state membre, nu este relevant în acest context. Elementul principal al reclamației îl reprezintă presupusa calificare

¹ Tratatul privind Uniunea Europeană, Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

incorectă a petiționarului în clasa a 6-a a creditorilor prioritari. Regulamentul nu conține norme privind clasificarea creditorilor.

În cazul petiționarului, instanțele poloneze care au decis clasificarea acestuia în clasa a 6-a a creditorilor nu au aplicat dreptul UE, ci dreptul național. Prin urmare, o asemenea decizie a instanțelor poloneze nu poate antrena în niciun caz răspunderea Poloniei pentru încălcarea dreptului UE.

În acest caz, statului membru în cauză îi revine obligația să se asigure că obligațiile sale privind drepturile fundamentale – așa cum reies din acordurile internaționale precum Convenția Europeană a Drepturilor Omului și din legislația internă – sunt respectate.

Pe baza elementelor furnizate în reclamație, Comisia nu poate urmări acest caz.

În plus, trebuie menționat faptul că instituțiile UE nu au în niciun caz competența de a impune acordarea de despăgubiri pentru prejudicii materiale provocate de încălcarea dreptului UE de către hotărârea unei instanțe a unui stat membru. O asemenea despăgubire poate fi solicitată de persoanele fizice, instanțelor naționale.